

ZGODNJA DANICA. KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 25. kimovca 1891.

List 39.

Sveti Mihael.

Vsim Mihaelom za vezilo!

O Mihael! knez rajske vojne.
Goreč, ves vnet za božjo čast;
Ti zmagal zlobne trume bojne
Si satanske, jim vzel oblast;
Glej, k tebi, vojvoda nebeški.
Ki Bog ti dal modrost in moč,
Otrci kličemo človeški.
Proseči milo za pomoč!

Te vidimo, ko dvigaš z desno
Svoj meč, z Najvikšega močjó,
Drakona, s černo trumo básno.
Prekucneš z nébá v večno tmó;
Lepo te diči zmage krona.
S svitlobo večno ves obdan,
Prav blizo božjega si trona.
Načelnik angeljski odbran.

Vendar, v neskončni tej radosti
Na nas ti gledaš smiljeno;
Nas vidiš v boju in bridkosti,
Da žalostni zdihujemo;
Ti veš, da enkrat k Bogu, k tebi,
Dospeti v raj je naš namen;
Zato v nadlogi in potrebi,
Si zmir nam priprošnjik iskren.

Sercé zdihuje, moli, prosi,
Ga čuješ v ljubeznjivosti;
Kdo naše prošnje k Bogu nosi,
Priatelj rajski, kakor ti?
Kdo več dobrot nam naklonuje,
Kot ti, premili Božji sél?
Na potih kdo nad nami čuje,
Tak zvesto, kot ti, Mihael?

Oj, da bi vedno te slavili,
Hvaležno-vročega serca;
Si tebe za izgled volili,
Bili ko ti brez madeža!

V skušnjavah vsih da zmagovati
Bi mogli satanov ostrog;
Za Božjo čast se bojevati.
Kot ti, rekoč: Kdo je kot Bog! —

Je tudi nam veselje večno
Namenil Bog, Stvaritelj naš,
Da bi dosegli kdaj ga srečno,
Pomagaj nam, saj moč imaš!
Oj ljubi angelj! — domovino
Povodnji, glada nam varuj,
Vojskó, neznano bolečino,
Požar in kugo odvracuj.

Ko strašni glas bo trombe tvoje
Vse mertve sodnji dan budil;
O pomni nas, častilce svoje,
Skazuj se nam prijatelj mil;
Ti sprejmi nas, pri nas ostani,
Govori za nas pred sodbo;
Si znami ti, — na tvoji strani
Sodnik pogubil nas ne bo.

Radoslar.

Zveličani Peter Marija Alojzij Šanel (Chanel),

duhoven Marijinega društva, misijonar in prvi
mučenec v Oceaniji, Avstraliji.

(Dalje.)

Smert zveličanega Petra.

Bilo je zvečer 27. malega travna, ko so se
zarotili Musumusu in njegovi pomagači usmerti
zveličanca. Slučajno je slišal P ipisega, eden izme,
najbolj gorečih mladih katchumenov, v svoji hiš
na otoku Alofi-ju o smertnem naklepu ter se je
hotel hitro peljati v Futuno, da bi opomnil to
o Šanelu. Ravnokar je bila odrinila ladjica od
brega; njega pa kljubu njegovim prošnjam niso
na njo sprejeli. Zelo razburjen preživel je na lednjo

noč. „Drugo jutro,“ tako pripoveduje sam, „peljal sem se na vse zgodaj z Namusiganom proti vasi Avaui. Tu popustila sva našo ladjico ter takoj hitela v Poi. Ko sva dospela v vasico Avo, prišel nama je naproti stari Galugalu. Namusigano ga je poprašal, kaj da je novega. Galugalu odgovori: „Izšli so glavarji otoka, in služabnik božji je mertev“. Hitela sva urno dalje, da sva dospela do hiše božjega služabnika. Našla sva ga pri vstopu v hišo še živega, toda čisto kervavečega“. Kaj se je bilo zgodilo?

Precej, ko se je jelo daniti, napadli so glavni zarotniki hišo katehumenov v Avaui ter ravnali surovo in gerdo z mnogimi mladenči, ki so tukaj prenočili. Tudi Meitalu, Niuliki-jevemu sinu, in Flori, Meitalovi sestri, niso prizanesli. Pri tej priliki dobil je Musumusu na nos udarec, ki ga je pa le lahko ranil.

Nato zažgali so hišo in zarotniki napotili so se v Poi. V Lalui jih je srečal tudi stari Galugalu, ki jih je iskreno (močno) prosil, da bi ne zveršili tega črnega naklepa. Toda nobeden se ni zmenil za njega. Musumusu izvolil si je dobro svoj čas (trenutek). O. Šanela bolela je namreč noga, zato je moral je ostati vedno v hiši. Razun tega bil je še sam, ker se je mudil br. Nizier že nekoliko dni pri č. g. Tomažu na drugi strani otoka. Najberž da je maševal zveličani po svoji navadi zjutraj ter molil brevir, ko so se bližali morivci. Musumusu poslal je Filitika s tem govorom naprej, da izprosi za njegovo rano zdravila. „Stopil sem v hišo,“ tako pripoveduje Filitika sam pri sodbi, „vendar služabnika božjega nisem našel. Šel sem tedaj na vert, in tu sem ga dobil, ko je posipal kuretnini hrane. Zagledavši me stopi k meni ter me povpraša, kaj me je k njemu napotilo. Rečem, da se je ranil Musumusu in da prosi nekaj zdravilne vode, če bi mu je hotel dati? To rekši stopil sem z njim v hišo“. V tem hipu stopil je tudi Ukuloa ter prosil božjega služabnika, naj mu posodi palico, katero nosi v rokah. Takoj mu jo je dal o. Šanel. Sedaj pokazal se je tudi Musumusu na pragu. Zveličani mu gre naproti ter ga vpraša: „Od kod prideš Musumusu?“ — „Iz Assue“. — „Po kaj si prišel sem?“ — „Prosim zdravila za mojo rano“. — „Kje si jo dobil to rano?“ — „Pri tresenji kokosovih orehov“. — „Dobro, počakaj tu, hočem tu prinesiti zdravila“. S temi besedami obrnil se je o. Šanel ter stopil v notranjo izbico. Filitika in Ukuloa pa mu sledita. Ko je zveličanec stopil zopet iz izbice, vidil je Filitika z velikim kosom platna v rokah. „Kaj! Filitika, ti kradeš v moji hiši?“ Ne da bi odgovoril, bližal se je Filitika oknu ter vergel platno vun.

Nato stopi o. Šanel na hišni prag ter zapazi zdaj zunaj četo, ki je grabila njegovo blago (imetje). Jezen zaklical je Musumusu svojim ropaželnim tovarišem: „Ste-li ropat semkaj prišli? Zakaj dvomite ubiti tega moža?“ Nato zgrab? Filitika neoboroženega misijonarja, ga močno stresa ter reče Umatäulu: „Udari in dobro pogodi!“ Umatäuli zgrabi kol ter ga suče nad glavo zveličanca. Aeuu, aeuu! t. j. „Ne stori tega!“ reče ta v svojem prvem strahu morivcu in nehoté stegne desno roko, da odverne smertni udarec. Toda kol zahrumi z vso silo; spoznovalčeva roka se razdrobljena poobesi in on sam skoči 2—3 korake nazaj brez zavednosti. Hitro zasuče Umatäuli v drugič kol ter zadene levo sence. Veliko kervi priteklo je iz velike rane. Ravno v tem času vergel je z vso močjo Fuasea sulico“. Železna ost ferčala pa je ravno pod ramo, in ga ni zadela; drog sulični pa je s toliko močjo priletel na ramo, da je pahnil zveličanca več korakov nazaj; obležal je s tihim glasom: Malie fuai, t. j. „Tako je dobro“. V tem hipu stopita Pipisega in Namusigano, mlada katehumena, čez prag. Našla sta svojega učenika v kervi ležečega, z ramami pa slonečega na bambusovi steni; glava se mu je naprej poobesila; z levico si je brisal kri, ki mu je po obrazu tekla. „Poklical sem ga po imenu,“ tako pripoveduje Namusigano, in odperl je oči ter me prijazno pogledal. „Petra so umorili,“ sem dejal. — „Malie fuai, loku mate,“ t. j. „dobro je za me, da umrem,“ mi je odgovoril. Nato obrnem se razserjen k Musumusu ter rečem: „Zakaj si umoril tega dobrega duhovna?“ Musumusu pa kriči: „Zgrabite tega mladeniča in odpeljite ga; kajti on je tudi eden izmed priveržencev te vere“. Jaz pa stopim zopet tje, kjer je ležal božji služabnik, ga primem za roko ter ga hočem vzdigniti in odpeljati. On pa pravi: „Pustite me tu ležati; kajti dobro je, da umerjem“. Pustil sem ga tedaj ležati ter sem odšel, ker pretenje Musumusevo me je prestrašilo. V tem trenutku, ko sem stopil čez prag, slišal sem znotraj hud udarec. Vernil sem se ter vidil, kako je padel božji služabnik po dolgosti na svoj obraz in mu je tičala sekira globoko v glavi. Musumusu pa, pripognjen nad truplo, je silno majal sekiro, da bi jo izderl iz smertne rane. Ko se mu je to konečno vendar pogodilo, držali so se kosci belih možganov na nji. Jaz pa sem ves prestrašen bežal“. S tem poročilom strinjajo se tudi besede Pipisega in Filitika. Od Filitika pa zvemo še naslednje:

Komaj se je zveličani zgrudil težko ranjen, odpravili so se morivci, ko je vsak ukradel in

odnesel kako blago. Zastonj kričal je Musumusu za njimi, da naj umoré duhovna popolnoma. Ker nobeden ni vbogal, splezal je Musumusu sam skozi okno v sobico br. Niziera, našel tu pod posteljo sekuro ter z njo se vergel nad mučenca, in z močnim udarcem celo glavo mu presekal. Kristusov mučenec prestal je vse bolečine ter počival od svojega truda in terpljenja v sladkem in veselem objetji svojega Boga. (Dalje nasl.)

Modroversko kermilo zdrave cmike.

(Dalje.)

VI. Poglavje.

O potrebi in obstoju vidne oblastnije v Cerkvi.

4.

Kakošnost oseb združenih v Cerkvi je tretji dokaz za njeno oblastnijo.

Bog kliče k veri male in velike, siromake in bogatine, hlapce in gospodarje, nevedne in učene. Doslednje je tedaj moral vstanoviti pravilo resnice, primernost zmožnosti vseh, ker neskončna modrost Božja ne more zanemariti pripravnih sredstev za svoj namen. Kje pa najdemo to pravilo vsem vstreženo, ako ne v vidni oblastniji. Potreba in obstoj te oblastnije izvira tedaj neobhodno iz kakošnosti onih, ki so k kerščanski veri pozvani.

5.

Namen, kterege si cerkev stavi, je četerti dokaz za njeno oblastnijo.

Kteri namen ima po pravem kerščanska vera na zemlji, če ne tega, da ljudi ravna k miru, k edinosti, k dobrotljivosti in ponižnosti? Je-li mogoče dospeti k temu srečnemu koncu brez oblastnije, ktera ukrenja pod isto zastavo? Ljudi same sebi prepuščati brez vseh vajeti, ali bi to ne bilo žertvovati jih prevzetnosti, sebičnosti in vsakterim razcepom, kar nam skušnja dovolj kaže v onih širokih pokrajinah, ktere so zavergle oblastnijo versko?

6.

Nevarnost za vestno svobodo je peti dokaz za cerkveno oblastnijo.

Neobhodno potrebno je, da izvoliš eno izmed tega dvojega: ali vidno oblastnijo, ktero vsi poslušajo, ali vestno svobodo. Tretjega ni, ker nikdo nima pravice bližnjemu ukazovati način mišljenja.*) Bog ni hotel, da bi človek po kaki

predpravici svojega bitja gospodoval nad človekom, temuč nad živalijo.*) Ali vestna svoboda, kako si jo domišljujejo oni, kteri jo zahtevajo, nasprotuje ob enem veri in umu. Kaj bi jim zares bila? Bila bi le pravica, da morejo misliti brez postav, umovati brez načel, soditi po termini, verovati po veternici, trositi neumnosti, brodit bogokletstva in ne smelo bi se jim kaj odrekati, ne nasprotovati. To pa nikakor ni svoboda, temuč razuzdanost. Sercu je treba postav, da berzdajo njegove strasti: zakaj bi tudi duh ne imel svojih postav v okom njegovim napakam? Ali postav nikakor ni brez oblastnije.

7.

Uk, kterege cerkev oznanja, je šesti dokaz za njeno oblastnijo.

Ta uk obsega nekaj nerazumljive nauke, nekaj svete, ostre zapovedi. Na obe strani je enako treba vidne oblastnije, da obvaruje prvim vernost, drugim spolnjavo. Jezus Kristus je previdel, da se bo človeška ošabnost koj upirala veri v skrivnosti in prederzna se strast puntala zoper ostre zapovedi. Najvarnejše sredstvo pa, da se ti napadi odbijajo, je vedno obstoječa sodnija, z nalogo, da varuje obojno to zalogo: da brani vseh verskih sprememb in vsako skazo v npravnosti, ter ednako obsojuje kvarivce ene ali druge zaloge. Jezus Kristus bi tedaj ne bil poškerbel za svojo Cerkev, ako bi ne bil postavil te oblastnije, kar se ne sme še misliti ne.

8.

Lastnost vere nezedinljive z dvombo je sedmi dokaz za njeno oblastnijo.

Zanesljiva vera ne terpi nobene dvombe: mora tedaj biti sad sredstva zmote varnega, ker učinek ne more popolnejši biti od vzroka. Ktero pa bo to varno sredstvo? Ne mara pretresovanje? Ali njegovi priverženci radi priznavajo, da niso po pretresih nezmotljivi v svojih razsodbah. Treba je torej druge pripomoči. In ktera more ta biti, če ne pomožnost oblastnije?

(Dalje nasl.)

Molimo za onega, ki bode prvi za le-tem merličem šel na óni svet.

Takó se moli pri pogrebih (kjer je to navada Vr.) To vselej napravi poseben vtis, globok vtis na pričujoče. Kedó bode naš nasledoval prvi? vpraša se marsikdo, ko gre domú in čudno mu to vprašanje zvoní v serce. „Kaj pa če bi bil ti? Kaj bi potem še danes storil?“

Poznal sem možá (piše nekdo v amerik. Vande-
rerji), ki je pri tej molitvi vselej sklepal po obrazu,

*) Non hominem homini, sed hominem pecori voluit dominari (S. Aug.)

*) Cur illi est potius, quam mihi certa fides?

po boleznih in starosti navzočih, kedó da bode prvi umerl, in priznal mi je, da je le redko kedaj pravo pogodil. Nekemu drugemu pa se je godilo še slabije. Bil je mlad zasebnik, ki je bil prav dobro prodal pivovarno in je mogel prav bogato živeti od obresti. „Otrok nimava z ženó,“ dejal je, „denar imava in zdrava sva oba; zakaj tedaj ne bi mirno (brezskerbno) živela?“

Le-ta rudečeličnik stal je neki dan pri grobu svojega soseda. In ko se je molil tretji očenaš za onega, ki bode prvi umerl, zagledal je poleg sebe vaškega kovača, kterega je ravno spet napadel kašel. „Revež,“ dejal je zasebnik, ko se je s svojim sorodnikom vračal domú, „komaj se je še priplazil na pokopališče; on bode gotovo prvi“ ... In vendar ni bil prvi jetični kovač, ampak naš zasebnik, in pa že čez tri dni. Po kosilu se je nekoliko ulegel in dejal ženi: „Ob dveh me pokličí, moram iti s sorodnikom nekam po opravkih“. In kmalu je zadremal.

Žena je natančno pazila na uro, in ko je bilo dve, šla ga je buditi. A bilo je vse zastonj; ni se dal zbuditi! Pričela ga je tresti, a tudi to ni pomagalo. Ostalo ni tedaj družega, kakor poklicati zdravnika. Toda tudi to je bilo zastonj: mož bil je mertev, popolnoma mertev; med spanjem ga je bil zadel mertvoud. Na sorodnika napravilo je to globok vtis!

Kedar koli tedaj greš za pogrebom, nikar toliko ne čenčaj, kakor se navadno godi v Ljubljani gredé za merličem k sv. Kristofu, temveč: „Čuj in moli, ali vsaj zveličavne misli obujuj, ker ne veš ne ure ne dneva; ne veš, kedo bode prvi, zato bodi vedno pripravljen stopiti pred božjega Sodnika.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Francoski delavci pred sv. Očetom.) Naj strašnejši rogovileži so Francozi, ktere hudobni duh obsede; pa tudi naj gorečnji katoličani so Francozi, kteri se dajo sv. Duhu voditi. Ne manj kot 20.000 delavcev se je odločilo, da v enem samem mesecu hočejo priti pred namestnika Kristusovega in se osebno zahvaliti za preslavno okrožnico, ki so jo dali na svitlobo Oče kerščanstva v prid delavskega stanú.

Ker jih pa tolika množica ne more na enkrat pred papeža, se bodo razdelili v kerdela. Pervih dva tisuča sta bila pred njimi 19. septembra. Po stari navadi so sv. Očeta prinesli na tronu pred romarje. S kolikim navdušenjem je množica sprejela namestnika Kristusovega, to si je lahko misliti. Dve adresi ste bili prebrani in nato so papež v daljšem nagovoru razodeli veselje, da francoski delavci so prvi, ki so se osebno prišli zahvaliti za encikliko o delavcih. Omenili so, da deželske postave, ko bi bile tudi naj boljše, delavskega vprašanja rešiti ne morejo. Reč je verska. Deželske postave tičejo le zunanjo stran pravice, do notranjosti ne morejo, to premorejo le samo nauki od Boga razodete vere. Cerkev v zvezi z očitno oblastjo torej je zmožna to doveršiti srečno rešiti.

Opomnili so še zlasti med drugim, kako imajo delavci pravico zahtevati nedeljski počitek. Pa svoboda naj jim bode privoljena od kerščanskih delodajavcev; naj jo pa obračajo v svoje zveličanje; spolnujejo naj take dni svoje verske dolžnosti, ogibajo se tovaršije malopridnih ljudi, pred vsimi drugimi

pa socialistov, kteri delajo na to, da bi prekucnili očitni mir in delavce nesrečne storili. Delavci naj pod nadzorstvom škofov napravljajo družbe, in ko družinski očetje naj svoje otroke po kerščansko odgojajo ter z modro varčnostjo skerbijo za mirno prihodnjost.

Kako lepi so ti nauki in opomini tudi za naše delavce!

Z apostoljskim blagoslovom je bil nagovor sklenjen.

Z Dobrove. (O bivših šmarnih mašah.) Minul je lepi čas Šmarnih maša. S praznikom sladkega imena Marijinega je bila pri nas lepa romarska pobožnost sklenjena, ki se je prav spodbudno opravljala. Bilo je videti ganljivih izgledov prave pobožnosti in detinske ljubezni do nebeške matere Marije. Ne samo priprosti, ampak tudi gosposki romarji so se kaj spodbudno obnašali in se v veliki množini pobožnosti vdeleževali. Ni ga bilo jutra, tudi o delavcih, da bi ne bilo nekaj Ljubljancev pri 6. ali 8. sv. maši. Mnogo jih je tudi med tednom bivalo pri sv. Obhajilu.

Kakor sem že zadnjič omenil, je bilo že prve tri praznike veliko število pobožnih romarjev; naslednje 3 praznike pa se je toliko povišalo, da 5 spovednikov ni moglo zmagovati, dasi so jako pridno spovedovali, na večer od 4—9. ure in zjutraj od 3 nadalje. Nekaj prav veselega morem Vam sporočiti, namreč: da je bilo moških spovedencev in obhajancev skoro več, nego ženskih, kar se malo kje zgodi. Vsak praznik jih je bilo obhajanih 5—6 sto, pa zadnje tri praznike so bili skoro moški v večini. Vsako nedeljo so bile 4 ss. maše ali njih 5; Angeljsko nedeljo pa je bilo celo osem sv. maš. Velika, slovesna sv. maša je bila vsakokrat ob desetih. Slovesno opravilo so imeli: P. T. gg.: mil g. prelat Andr. Čebašek; dekan in kanonik J. Flis; kanonik K. Klun; g. prošt Ant. Jarc; provincijal P. Placid; gvardijan P. Jožef in zopet prelat Andr. Čebašek. Bodi vsem preč. gg. izrečena priserčna zahvala za toliki trud, ki so ga imeli tudi pri izpovedovanji. Za lepo vbrano, pa ob enem cerkveno-pravilno petje pa je skerbil prav verlo domači pevski zbor pod vodstvom nadučitelja g. Matija Ranta.

Zares, to je bil čas milosti, pravi ljudski misijon. Tri osebe so tudi kar naravnost pripoznale in naznatile g. kapelanu, da so bile uslišane na priprošnjo Dobrovske Matere Božje. Ena oseba je bila v veliki smertni nevarnosti. Na tanki nitki je viselo njeno življenje. A sama ne vé, kako da je bila iz smertne nevarnosti rešena. Šla je ravno na Dobrovo na božjo pot. Drug se je prišel naznanivši svoje ime zahvalit, da mu je Marija rešila ljubo dete. Že je stegala koščena žena po njem svoje roke. Zdravniška pomoč ni znala pomagati. Zaobljubi pa oče svoje dete na dobrovsko božjo pot in — še tisti dan je bolezen odjenjala. Dete je zopet krepko. Tretja, nepoznana oseba, pa je dejala med darovanjem na oltar svoj dar zaviti v papirček, na katerem so bile zapisane te-le spodbudne besede: „Bila sem pred dvema letoma na tej božji poti in sem se k Mariji zatekla v britkostih in težavah. Obljubila sem njej, če me bode uslišala, da ji hočem skromno podobico napraviti. Bila sem uslišana. Ker pa v tej cerkvi nikjer nisem take podobice videla, zato ji darujem te borne denarce, kar sem jih bila za podobo namenila v hvaležen spomin. Bodi češčena Marija! M. A. iz Ljubljane.“

Upam, da mi dotična oseba ne bode za zelo vzela, da sem tu napisal njene besede. Saj gotovo iz serca želi, da naj se češčenje Matere Božje razširja in vterjuje. —

Koliko dušnih milosti pa so še posamezni romarji prejeli, to je znano le ljubemu Bogu. Kako marsikateri je prišel ves potert na duši in nemiren na Dobrovo, in se je vernil ves vesel in zadovoljen na svoj dom! Res božjepotni kraji so drevesa, pod katerih vejami se ohladijo in odpočijejo premnogi trudni popotniki; studenci so, kjer izvira živa voda; kopeli so, kjer jih toliko zadobi dušno in telesno ozdravljenje. —

Naj izrečem še vsem drugim čč. gg. spovednikom priserčno zahvalo za njih ljubo postrežbo in trud! Bog poverni, nebeška Devica Marija jim sprosi vsakterih milosti.

A. L.

Petindvajsetletnice v Vodichah. V Vodichah, duhovniji v lepi gorenjski ravnini, je obhajalo 18, 19. in 20. avgusta t. l. sedemnajst mašnikov, součencev. petindvajsetletnico svojega mašništva, ali sreberne sv. maše, in to jako ginljivo in slovesno.

Predragi součenec, Vodiški gospod župnik, si je vse prizadel, da s pomočjo gorečih svojih faranov, zlasti pa še svojega stričnika, blagega bogoslovca g. Frančiška Žužek-a, priredi vse ti redki slavnosti primerno, dostojno; nam mašnikom, součencem pa pripravi tačasno bivanje v prijaznih Vodichah res prijetno, veselo, nepozabljivo.

Mora se reči, da se je ljubemu gospodu Šimnu v tem oziru blagi njegov namen posrečil — popolno.

Iznenadeni smo bili tako veličastnega sprejema in tolških, pa tako lepih priprav.

Vitki mlaji z visoko v zraku plapolajočimi zastavami, oviti in prepreženi z vencami in zelenjem, noseči na svojih pročeljih sem ter tje prijazne pozdrave, naznanjali so veselje, redko slavnost, ki se ima obhajati tu v Vodichah.

Pred duhovnišnico, kjer je bilo nakinčanje posebno lepo, stali ste med drugim tudi dve iz zelenja napravljeni piranidi, desna noseča na pročelji letnico 1866 — t. j. letnico našega novomašništva, leva pa letnico 1891 — našega sreberno-mašništva. Vmes nekoliko bolj od zadej se je pa lesketal prijazni pozdrav: „Bog vas sprejmi!“

V duhovnišnici je bila zlasti obednica lepo okinčana in med slikami posebno oni — Leona XIII in knezoškofa Jakopa.

V zgornjem koncu obednice se je svetil napis: „Nevspešen ves trud je človeški; — Podpiraj nas Oče nebeški!“

Na drugem, zdolnem konci omizja pa je bila na belo-modro-rudeči podlogi stara naša slovenska prislovica:

„Vse za vero, dom, cesarja!“

18. avgusta ob 4ih popoldne zagromé možnarji. Vodiški lepo vbrani zvonovi se v prijetnem priterkavanju oglašé, naznanjajoč slovesnost prihodnjega dne. Mora se reči, priterkavati pa fantje Vodiški znajo, da je veselje poslušati.

Malo popred se je Vodiški gospod župnik odpeljal na Vižmarsko železniško postajo, kamor je velika večina gospodov jubilarov došla ob 4ih 41 min. popoldne. Po prijaznem pozdravu se gospodom jubilarom pripnó mali šopki iz svežih cvetlic, na kar

se vsi — trinajsteri poselejo na došle kolesne, ter se urno odpeljejo čez savski most preko Šmarne gore, skozi Šmartno, Skaručino v Vodice. Že pri pozdravu na Vižmarski postaji zagromé stari topovi z visoke Šmarne gore, topovi, ki so menda še iz turških časov ondi shranjeni, oglašé se z lepo vbranim priterkavanjem tudi zvonovi te božjepotne cerkve. Tudi drugod med potom ljudstvo veselo pozdravlja gospode sreberno-mašnike z zvonjenjem, oziroma slovesnim priterkavanjem in strelom.

Prišle v Vodice sprejme in serčno pozdravi veleč g. Frančišek Ks. Waldeker, vpokojeni župnik v Šinkovem turnu, podružnici Vodiški. Vsi gospodje sreberno-mašniki se precej po prihodu v Vodice podajo v župnijsko lepo okinčano cerkev, počastit Jezusa v presv. R. Telesu. Domač gosp. župn. sprejemlje nas pri cerkvenih vratih pri vhodu in izhodu iz cerkve, ter slehernemu podá cerkveno kropilo z blagoslovljeno vodo. — Po kratkem oddihljeji se vsi oblečemo v roke, ter cerkveno oblečeni v župniški cerkvi odpojemo večernice za umerle mašnike sošolce. (Vesperas pro ŷ confratribus).

Pozneje pridejo na versto druge duhovske molitve „zornice in hvalnice“ še pred večerjo.

Vse smo opravljali prav po sporedu, katerega je za obhajanje te slavnosti jako primerno in lepo sestavil g. župnik Vodiški, za kar je prejel že popred nekaj pisemenih priznanj, tu v Vodichah smo se mu pa sploh vsi za to zahvalili. (Konec nast.)

Od sv. Duha v Kerskem predstojništvo farne cerkve in možje v „Slovenca“ naznanjajo veliko revščino in pomanjkanje v onem kraju. Onlotni hribovci imajo malo njiv, še manj košenin, in žalostno gledajo za umirajočimi vinogradi, ktere z naglico pokončuje peronospora in morivna tertna uš. Vinogradi so glavna podpora za obstanek ljudi. Vino prodati, davke plačati, hrane in obleke si nakupiti, ker vsega je potreba; pa kje je denar? Borijo se za kruh, vmes stradajo že od takrat, ko jim je peronospora in tertna uš napovedala brezupno vojsko. Žalostno! Denarja nič. To dobro vedó kerčme in oddali so kerčmarji svoje patente. Shrambe so prazne, vinski hrami razpadajo, posoda prazna gnije; k temu je letos 23. avgusta še toča pobila in uzela po nekterih krajih polovico pridelkov, kar jih je bilo še zunaj. Pri tem farna cerkev sv. Duha ni še dodelana, še zidovje ni zavarovano pred vremenskimi vpljivi, ostrešje pri župniji odpaduje, mežnarija razpada, gospodarska poslopja župnije so v slabem stanju, in tako še več družega. Leta 1878 je bila strela udarila v zvonik in ga vergla na cerkev, zvonovi, orglje, ura, vse po cerkvi je bilo poterto in razdjano. Začeli so cerkev zidati; toda ne more se zdaj nič naprej pri tolikih revščinah. Razun klopi in oltarne mize se vse notranje pogreša. Tako in še veliko huje popisujejo g. župnik in ključarja stanje v Velikem Ternu (pri sv. Duhu) in prosijo za kako pomoč ter milih darov, da bi mogli dozidati svojo farno cerkev.

Iz Ternovske fare na Notranjskem (Dopis.) (Konec.) Pa dovelj o pokopališču, zdaj še par besed o naši novi župni hiši! Na prostoru starega, razvalini podobnega župnišča, stoji sedaj v Ternovem prostorno, jako lepo poslopje, ktero so gosp. dekan J. Vesel po velikem trudu vendar srečno dodelali. Tako primerne in ličnega farovža skorej ne poznamo, kot je Ternovski. Stara farovška hiša je bila tako slaba,

da ni mogla slabša biti. Po groznem požaru l. 1702., kateri je cerkev in farovž pokončal, je bila ta hiša na razvalinah za silo postavljena. Dekana Grašič in Štrucelj sta kerpala, popravljala in vezala; pisalo se je mnogo, govorilo še več o tej zadevi, komisija za komisijo je pregledavala staro bajto; silo mnogo denarja je vse to pogoltnilo, pa župnišče je ostalo vendar stara podertina. Sedaj stoji tu lepa hiša, pravi kinč Ternovske fare. —

Še eno delo čaka izveršitve, in to je zidanje kapelanije. Bog daj, da bi č. g. dekan, kateri je srečno doveršil župnišče, postavil tudi kapelanom dostojno in primerno stanovanje. — Pa še v enem oziru je naša župnija srečna! Znano je namreč bralcem „Danice“, da imamo pri nas zavod „ubogih šolskih sester de Notre Dame“, vstanovljen pred tremi leti po nekem blagem tukajšnjem dobrotniku. Zopet letos je preskušnja v zavodu pokazala, koliko zamorejo po neutrudnem delu doseči učiteljice, ktere živijo le svojemu poklicu, ktere svoje življenje darujejo odgoji mladine. Stariši, kateri so bili pričujoči ter so poslušali odgovore v raznih učnih predmetih, in so gledali neštete praktične pa tudi umetne ročne izdelke, so bili popolnoma zadovoljni ter so se vračali na dom serčno hvaležni verlim redovnicam. Letos, četrto leto, kar se je ta šola pričela, ostanejo zavoljo pomanjkanja prostora še trije razredi; vendar bojo v tretjem razredu v posebnem oddelku šolarice za 4. razred podučevane. Sedaj bojo otroci po spolu popolnoma ločeni in ker je dekleška šola — samostanska, in tudi deška v dobrih rokah, zato smemo s šolskimi zadevami, kolikor je to v sedanjih razmerah mogoče, zadovoljni biti. Veliko nalogo so prevzele naše čast. šolske sestre, nalogo, katero do sedaj vspešno izveršujejo; vendar se bojimo, da jim to dolgo časa ne bode mogoče izverševati, bojimo se, da bodo omagale, da ne bojo mogle brezplačno, brez zdatne podpore ali nagrade toliko šolo same vzdrževati. Res, velika škoda bi bila za naš kraj in sploh za Notranjsko, ako bi se naša redovniška šola zaprla; zato naj bo ta zadeva vsim blagim prijateljem mladine gorko priporočena! — Letina je pri nas srednja. Od začetka je vse jako lepo kazalo; pa obiskali so nas hudi nalivi v enih vaseh naše duhovnije je voda mnogo škode naredila. Na sadnem drevju hrošči, na tertah strupena rosa, to je vničilo pridelke. Dasiravno so imeli lani naši dervarji v tujih deželah jako slab zaslužek, in so mnogi prišli na dom brez denarja, tako da so na potu morali beračiti, se spravljajo vendar letos zopet mnogi v gozde daljnih dežel; oktobra mesca mislijo že odriniti na Serbsko, Rumunsko, ali celo na Rusko. Oni, kateri grejo v Slavonijo ali v Bosno, pravijo, da ne gredo daleč.

Nektere sili siromaščina na tuje, mnogi pa grejo tudi brez posebne sile na pot, ker imajo tudi doma toliko, da se bi z varčnostjo in pridnostjo preživili. Pa to popotvanje je kakor bolezen ali notranja sila, ktera jih goni na ptuje. Škoda dušna in telesna, katero jim povzročuje zimsko delo v gozdih daljnih dežel, je taka, da se mora vsakemu, kateri ima kaj posestva, ali zaslužka doma, odsvetovati podajati se na tuje. Vendar ravnajo naši ljudje, kateri zahajajo v gozdove dervarit, pametneje od tistih Notranjcev, kateri se selijo zapustivši domovje v Brazilijo. Iz fare Ternovske se menda še nihče ni v Ameriko preselil.

X—Y.

Na Tersatu je dné 4. t. m. v samostanu nastal ogenj. Užgal se je tram, mimo katerega vodi dimnik iz kuhinje. K sreči se je to zgodilo po dnevu, sicer bi bila grozna nesreča. Pa tudi tako je škode precéj. Dimnik je namreč izpeljan skozi sobano, v kateri se hrani cerkvena obleka. Dasiravno so ogenj hitro zapazili, vendar je pokončal mnogo cerkvene obleke, paramentov itd., in kar je ostalo, je zeló, zeló poškodovano. K sreči je bila najlepša oprava še v zakristiji, sicer bi bila pokončana še ta, ki ima zgodovinsko vrednost. Tersačani so naglo priskočili, ženske so pridno nosile vodo, in tako se je dal ogenj omejiti. Že je nekoč pogledal skozi okno, če bi se morda ne dalo priti do strehe, a ob pravem času je prišla pomoč, — pomoč od tersaške Matere Božje. Ko so nameč zapazili ljudje veliko nevarnost, tekli so v cerkev, prižgali sveče pred čudežno podobo, in v tem trenutku je prišla nagla pomoč, da se je mogel ogenj omejiti na imenovano sobano. Bog plačaj verlim Tersačanom! — Ker je tersaško predstojništvo zaradi cerkvene obleke sedaj v veliki zadregi, našla se je na tihem že marsikatera roka, ki je darovala kaj denarja ali perila za cerkev. Morda bi bilo dobrotnikov še več, ko bi bila nesreča sploh znana. Zatorej naj služijo te verstice temu namenu. Ko bi hotel kak dobrotnik tersaški cerkvi kaj darovati, prečast. o. provincijal radi sprejemajo darove.

„Slov.“

Iz Egipta. (List do č. g. dr. Sebast. Elberta.) Spominjajoč se nam v Ljubljani skazanih dobrot, derznem se Vam, čast gospod, pisati nekaj verstic o našem misijonu.

V tem ko biva P. Daniel v skoraj 6 ur oddaljenem Heluan-u, sem jaz tu pri našem škofu (milgsp. Sogaru).

Na jugu, našem pravem misijonskem okraji, še vedno gospoduje neusmiljeni naslednik Mahdi-jev, ter ima 7 naših ljudi v sužnjosti — eden je med tem umerl; vendar pa se v našem misijonu tu v Egiptu, hvala Bogu, godí še dobro. Naša največja misijonska postaja je zamurska naselbina, uro oddaljena od Kaire. Obsega pa 55 hektarov zelo rodovitne zemlje ob Nilu; napeljevanje vode iz Nila, katero je tu zelo važno, preskerbljuje stroj, ki vzdigne v eni minuti 6000 litrov 8 metrov visoko iz Nila. Število zamurcev v naselbini je sledeče: v naselbini pri redovnih sestrah je 34 deklic, pri misijonarjih 36 dečkov nad 5letnih, 15 neoženjenih mladenčev, 18 dečkov manj ko 5 let starih, 51 zamurskih družin v dveh vaseh, vse skupaj kakih 291 oseb. Zamurci naučé se tu poljedelstva in raznih rokodelstev, kajti zelo važno je, jih že od mladosti navaditi na delavnost in na pravilno življenje, da nam je pri tem kerščanska vzgoja v podlago, to je jasno samo po sebi.

V postaji Džezirah, t. j. v zamurski naselbini, vsak dan prihajajo zamurci, ki pr sijo, da bi jih sprejeli. Čeravno je kupčija s sužnji v Egiptu že davno ostro prepovedana, vendar iz skrivnostne Mahdi-jeve dežele vodijo še vedno sužnje tako, da se komaj vé na kak način. Ti reveži pridejo iz Egipta največkrat lakomnim turkom v roke, dokler jim ne pobegnejo ter potem prihité v našo naselbino.

V Heluanu napravil je naš škof pravilno duhovnijo. Tamošnja nova cerkev, zidana v romanskem zlogu, se je zadnje leto odperla. Na sv. Rešnj. Telesa dan veršila se je pervikrat slovesno očitna procesija.

Cerkev, ki obsega kakih 500 ljudi, bila je zelo napolnjena. Na dveh pobarvanih oknih cerkve je znamenit napis; glasi se v francoščini: „Podarjeno od Nj. Visokosti, kraljice namestnice“. Gotovo nekaj redkega, da kneginja turška da napraviti okna za kerščansko cerkev. Za to se nam je posebno zahvaliti posredovanju neke francoske gospé, ki podučuje hčere namestne kraljice. Šola Heluanska štela je to leto v obeh tečajih 60 deklic in pri misijonarjih 50 dečkov. Včeraj bil je šolski sklep. Zidanje naše cerkve zbudilo je pri mohamedanih prenapetost in zavidnost; takoj so pričeli zidati novo mošejo, ki je zdaj dodelana. V njih veliko nevoljo pa je naš cerkveni zvonik višji ko njih stolp, in križ na zvoniku je nekaj metrov višji ko minaretov polu mesec.

Razun tega imamo še postajo v Suakinu pri Rudečem morju. Od lanskega leta bivajo naši ondodni misijonarji na svoji lastni zemlji, ker so si naš škof pridobili lastno hišo.

Velike skerbi še vedno delajo našemu škofu naši ubogi jetniki pri Mahdi-ju. Eden izmed njih je umrl pred nekaj mesci za vročinsko boleznijo; 7 misijonskih udov pa je že nad 8 let v sužnosti. Dolgo smo upali, da bodo prišli prihodnjo jesen vendar enkrat Angleži nad Mahdi-jeve dervise; ker se pa sedaj nič več o tem ne sliši, nam je gotovo misliti, da se tako podjetje za vstanovljenje reda na jugu ne vjema z njih egiptovsko politiko.

Tu je sedaj zelo vroče, pa gledé na druga leta vendar še prenesljivo. Bojimo se pa kolere, ktera razsaja v Meki, po Abesiniji in ob Rudečem morju; na vse načine se pripravljamo, to kužno bolezen odverniti. — O. Danielu godi se pri veliki vročini skoro gotovo bolje, ko nekaj v zasneženi Ljubljani; kako se pa vendar le radi spominjamo Ljubljane in njenih dobrih katoličanov! Ko bi bila v Afriki vsaj že polovico tolika gorečnost do sv. vere! Misel na obilno obiskovanje cerkev in na dobrotelost Ljubljančanov se mi vedno zbuja in mi bo neumerljiva ostala...

P. Ksaverij Geyer,

apost. misijonar v srednji Afriki.

Kairo, iz zamorskih naprav, 31 julija 1891.

Razgled po svetu.

Rim. Dva tisuč francoskih romarjev je 16. kimovca dospelo v Rim, da so bili pri sv. maši sv. Očeta, ki so imeli poseben nagovor do romarjev. —

G. J. J. Lonbat iz Novoorka je katoliški univerzi v Wašingtonu daroval zelo podobo, ki kaže papeža Leona XIII, podoba je delo italijanskega podobarja Luchtti-ja. Stirnajst čevljev je visoka, iz karskega marmorja, in stane 10.000 dolarjev. Kaže papeža sedečega, in povzdigujočega desnico k blagoslovljenju.

Jeruzalem. Hudi nalivi 3. avg. so železnico, ki se dela z Jafe v Jeruzalem, zelo poškodovali. Dozdaj je dogotovljen tir iz Jafe v Ramleh, pa ni še za vožnjo odpert; sedaj vozi samo še službeno osebstvo.

Kitajsko. V južnem Šangtonu ima sv. misijon velik blagoslov. Leta 1882 se je ta misijon pričel in od tega časa je bilo kerščenih 3500 odraščanih, in to dobo se 10.000 novospoobnjenecv podučuje v

kerščanskem nauku; 360 sirotinskih otrók misijon vzdržuje in po kerščansko odgoja. Sploh je bilo čez 40.000 poganskih otročičev pred smertjo kerščenih. Kako dobro je tedaj moliti za spreobnjenje pogancov, pa tudi za njih spreobnjenje kaj miloščinje podeliti.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober).

a) Glavni namen:

Misijon na otoku Madagas'car-u.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII. prihodnjič.)

b) Posebni nameni:

1. S. Remigij. V molitev se priporočuje: Ta in vsak dan v mesecu naznanjene, pa ne še zaznamujane ali pa nenadne zadeve in potrebe.

2. S. Eleverij. Čujočnost zoper spotikljive, tako imenovane ljudske kujigarne (v kterih so pohujšljive kujige ali kužljivi liberalni časniki). Milostno odvernjenje zasluženi božjih šib. Tehtne volitve.

3. Oba ss. Evalda. Svetost in učenost za duhovski stau. Premnoge žaitvanske zadeve. Hudo terpinčene, bridkostne osebe.

4. Roženkrauska nedelja. S. Frančišek Asiški. — Redovi sv. Frančiška. Avstrijski cesar. Pospeševalci molitvenega apostoljstva.

5. S. Placid. Benediktinski red. Visoke šole v začetnem šolskem letu. Prodajalne okoliščine. Bogoslovka naprava.

6. S. Brunon. Mašniki in obhajanci. Zatreje neurednih strasti. Spokorniki in spokornice.

(Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošuje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne grehe in velike nesreče. — Spreobnjenje in poboljšanje neke osebe na priprošujo. N. lj. Gospé, sv. Jožefa in sv. Antona živo priporočeno. — Nastopni bogosloveci za pravi poklic. — Oseba za dušno pomoč. — Šolska mladina v začetku šolskega leta za darove sv. Duha, posebno za varstvo neletžnosti. — Bolnik za dušne in telesne potrebe na priprošnje N. lj. Gospé, sv. Jožefa, sv. Antona Pad. in sv. Frančiška. — Na nogi in na persih zelo bolna oseba se priproča N. lj. Gospej presv. Jezusovega serca, žalostni M. B., sv. Jožefu, sv. Ant. Pad., in sv. Roku, da bi ji Bog na priprošnje teh dodelil ljubo zdravje, če je Božja volja. Prav iskreno se priproča vsem bratom, da bi ji molili za zdravje, če je nji v zveličanje, ker nobena zdravniška pomoč ne pomaga. Uslišanje se hoče po „Zgd. Danici“ razglasiti. (Priporočilo bodi toliko bolj živo, ker po naključji je prošnja zakasnjena. Vr.)

Zahvale.

Za hitro pomoč v neki neljubi zadevi, kakor tudi že večkrat poprej, bodi tisučkrat hvaljen zanesljivi pomočnik, preljudi sv. Anton Pad.!

L. J.

Neka deklica se priserčno zahvaljuje bl. M. D., sv. Jožefu in sv. Antonu, za prejeto veliko milest, to tem bolj, ker je molila že 8 let, a zdelo se je vse zastoj. Pa kar nepričakovano ji je Marija potem prečudno spolnila serčne želje. Prodragi častilec Marijini! prav iz serca Vam zakličem. Le stanovitno molite, goreče častite bl. D. M., sv. Jožefa in sv. Antona; gotovo: tudi Vas bo Marija uslišala. (Sv. maša se je opravila. Vr.

P. v L.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Vzvišeni gospod knez in škof so 23. t. m. po korarski maši slovesno vmestili novega kanonika p. n. g. barona Zenon-a Cirheimb-a.

V Ternovskem predmestju je preteklo nedeljo, 20. t. m., nastopil novi župnik č. g. Janez Verhovnik.

25letnico. Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov v Ljubljani 26. in 27. sept. napravi posebno slavnost svojemu predsedniku v. č. g. I v a n u G n e z d u v zahvalo za njegovo 25letno delovanje.

Katoliška družba za roženkransko nedeljo vpravava romanje na Tersat. Ker je na tej slavni božji poti egenj une dni napravil cerkvi znamenito škodo, imajo pobožni romarji o tej priložnosti priliko po svoji zmožnosti kaj darovati na napravo novih paramentov.

Nov slovenski časnik, z imenom „Amerikanski Slovenec“, je pričel izhajati 3. sept. t. l. v Čikagu (Chicago) v Ameriki. Format je velik, izhaja vsak četrtek, cena za Evropo je 3 dolarje. Nadjamo se, da „Amerikanski Slovenec“ bode pisal v katoliškem duhu, za katoliško edinost američanskih Slovencev. Za katoliško edinost, pravimo: sej vsi američanski Slovenci, kakor je dolžnost, naj derže s svojimi katoliškimi duhovni, duhovni s škofi, škofje s sv. očetom, rimskim papežem. V takem duhu pisanega bomo z veseljem priporočevali Slovincem. Beseda je gladka in tisk prav ličen. „Amerikanski Slovenec“ je prvi in edini slovenski časopis v Združenih državah severne Amerike. Vrednik in izdatelj mu je gospod Anton Murnik.

„Amerikanski Slovenec“ v 1. številki 3. kimovca kliče američanskim Slovincem: „Mi, ki smo hodili po gorah in livadah ljube domovine Kranjske, ... nikar ne pozabimo nam dragega jezika naše matere in dragih sobratov v stari deželi. Daleč tam v slovenski deželi so živeli naši predniki... častno in pošteno življenje... Odgojili so nas v kerščanskem duhu, bodimo jim hvaležni zato in vcepimo svojim otrokom ljubezen do naše katoliške vere in spoštovanje do onih krajev, koder so živeli naši bratje, kjer je tekla tudi naša zibelka...“ Med drugim pravi „Amerik. Slovenec“ naravnost, da „napadnike naše katoliške vere bode zavračeval“. Naročnina se pošilja z napisom:

„Amerikanski Slovenec“ Chicago, Ill., 65 Cor. W. 19 th. et Johnson Str.

Zoper dvoboj so sv. Oče Leon XIII. izverstno pismo poslali kardinalu Schönbornu v Prago in

drugim višjim pastirjem na Avstrijskem in na Nemškem. V kratkem pismu so tako modri in neoveržljivi nauki, da mora stermeti vsak katoličan, kdor ima občutek za resnico.

V knezo-škofijsko deško semenišče „Collegium Aloysianum“ v Ljubljani so za šolsko leto 1891/92 na novo sprejeti nastopni dijaki: V. gimnazijskega razreda: Jožef Demšar iz Škofje Loke; Jurij Keržišnik iz Bukovega Verha pri Poljanah; Rihard Sušnik iz Loke; -- V IV. gimn. razred: France Majdič iz Čemšenika; V III. gimn. razr.: Ivan Bakovnik iz Hotemaž, fare Šenčurske; France Brezic iz Horjula; France Gaberšek iz Holmea; Ivan Ilc iz Goriče vasi pri Ribnici; Ivan Juvan iz Srednjih Gamelnjov, fare Šmartno pod Šmarno goro; Jakob Kalan iz Dobrave pri Kropi; Mihael Kogovšek iz Dravelj, fare Št. Vid pri Ljubljani; Lavrencij Lah iz Nasovič pri Komendi; Andrej Magajna iz Dolenjih Vrem pri Divači; Ivan Miklavčič iz Škofje Loke; Jak. Gazboršek z Doberlevega, fare čemšeniške; Fr. Sever iz Škofje Loke; Ignacij Zaplotnik iz Letenic, fare Goriče.

Pridni kuže. Štirleten otrok je 17. t. m. v reko Muro padel. Gospod, ki je bival tam blizo, je zdajci svojega velikega kužeta „novofundlanskega“ poslal v vodo. Dobra žival precej hitri na svoj posel in otroka, ki je bil že v nezavednosti in se zopet na verh prikaže, za obleko prime in z njim na breg izplava.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik Fr. Vohinec 2 gld. — Č. g. kaplan Matej Pintar 3 gld. — Č. g. žup. Ažman 10 gld. — Č. g. kaplan Val. Eržen 10 gld. — Neimen. 1 gld. — Č. g. župnik Mart. Narobe 5 gld. — Preč. g. prelat dr. A. Čebašek 5 gld. — Č. g. Fr. Šweiger 2 gld. — Msr. M. J. 5 gld. — Amicus „Dragomontanus“ 5 gld. — Č. g. žup. Jan. Verhovnik 10 gld. — Č. g. adm. Mat. Mrak 3 gld. — Č. g. župnik Mih. Gogala 5 gld. — Iz Preserja 3 gld. — G. Jož. Ožura 2 gld.)

Za misijon v Afriki. G. Jož. Ožura 2 gld. 40 kr.

Za kuplo na cerkvi v Jeruzalemu. G. Jožet Ožura 3 gld.

Za Marijanišče: Iz Preserja 2 gld.

Za stradajoče redovnice na Laškem. G. Jož. Ožura 2 gld.

Za Gorenjce poškodovane s povodnijo. Pn. g. prel. A. Čebašek 5 gld.

Za sv. Očeta. Č. g. župnik Mihael Gogala 32 gld.

Za Sveto dežele. Iz Preserja 1 gld. (Tudi za „Slov.“ naročilo oddano. Vr.)

Za vstanovitev stalne večji rezidence č. g. jezuitov v Ljubljani mesto sedanjega provizorja: X zbirka 2 gld. — Neimenovan 200 gld. z geslom: „Dajte in se vam bo dalo“.

Za cerkev pri sv. Duhu pri Kerškem: P. n. g. prelat dr. A. Čebašek 5 gld.

Za Don-Boskove misijone: Č. g. župnik Mart. Narobe 2 gld. (in za druge misijone 3 gld.)

Za Detoljuba: Iz Preserja 1 gld.

Za opravo ubožnih cerkev in br. S. R. Tel.: Iz Preserja 2 gld. 15 kr.

Za pariško br.: Iz Preserja 1 gld.